

XVIII Ogólnopolski Konkurs Literacki im. Marii Komornickiej
Kozienski Dom Kultury im. Bogusława Klimczuka – KOZIENICE 2020
Anna Piliszewska – kategoria dorośli – poezja – wyróżnienie

Godło: Hak

TROPIE

popatrzeć z tej strony rzeki na wyniosłą warownię: dostrzec
zamek
– jak pszczołę w złotych plastrach powietrza.

posłuchaj siostró, posłuchaj! już za chwilę zobaczysz
jak z opowieści ojca zbiega
kilku rycerzy, aby wspiąć się na basztę – słyszysz
grzechot oręża, rżenie koni, pisk psów?

sen podpływa jak epos
o śmiałkach herbu Osmioróg – kamień milczy o *krzyżu*
wyrzezanym w przeźroczu. kim jesteś
wiotka panienko, właścicielko pierścienia?

w rudziejących ogrodach z drzew spadają kulony. widzisz
dwór? śpi w kołysce złоторzęse niemowlę – może
mała królowa? niania z twarzą jak księżyc
je leciutko kołysze...

posłuchaj siostró, posłuchaj! o panowaniu, o czasie
opadania owoców, posłuchaj o umieraniu. dziś już nikt
nie przywdzieje safianowych trzewików, koronkowej
mitenki, nikt nie dotknie żelaznych
mieczy, łuski puklerza...

strach pomyśleć, że kiedyś
ktoś tak samo popatrzy – z tego miejsca dokładnie!,
na zamczysko – jak pszczołę w złotych
plastrach powietrza,

a nas wtedy nie będzie...

MILCZĄC DO DRZEW

drzewa starzeją się prędzej niż słowa, a ludzie
prędzej niż drzewa – powiedziała prababka w rdzami tłący się
wieczór. bliżej nam do milczenia
ziemi, roślin i zwierząt, niż zapisanych słów.

weź drobne ziarenko maku, wetknij w spulchnioną glebę:
nie sprzeciwi się – puści pędy, nitki korzenia. gdy wysiejesz
zbyt późno, wnet cierpliwie obumrze: zwarzy je srebro
szronu – bo wszystko ma swoją porę. mak i dzika jabłonka
wiedzą

kiedy urodzić – za nic im bedekery, annały w złoceniach skór,
za nic oręż, ordery. laka, kruszce i marmur są dla nich mniej,
niż słomą. czerpią nie z Gilgamesza, nie z mitologii wojen,
nie z dramatów Szekspira. nie czytały

antyutopii Orwella ani Huxleya. trwają więc po swojemu,
przyjmując zmienności ciepła, światła i dreszcze
wody. czują krążenie
ciszy i ciał niebieskich, dygotania żywiołów. od roślin
naucz się drżenia.

potakuję.
i gładzę chude palce prababki – przezroczystość,
niknącą w dudniącej ulewie godzin.
gładzę – jak chude palce – wilgoć, zmarszczki powietrza.

ten cień..., ten cień w okrutnej, ciemnej głębi ogrodu – czy jest
cieniem kobiety? prababko? odkąd odbiegłaś? i czy daleko? –
wątle echo zamiera mokrymi kroplami głosów.

antonówki, kulony, mówcie,
coście widziały? mówcie, czyście słyszały jak przechodziła?
czy coś do mnie mówiła? – drzę.

i milczę do drzew...

JEJ POKÓJ

był albo nie był – naprawdę tego już nie wiadomo;
zbyt mocno broniła wstępu. drzwi zakluczyła cieniem
wskazującego palca – cień był ostry
jak szpon.

przez zakurzone okno, przez pożółkłe firanki
kształty siodłatych mebli wyrażniały osobno: i tak naraz
z szarości wyodrębnił się kredens, stółek, stół albo tremo.

wypłowiwały parawan pilnował zapachu łóżka,
pojedynczych fantomów zakazanych przedmiotów:
rachitycznej materii materaca z wgłębieniem
wyleżanym przez ciało, urynału i pluskiew, i ciężkiego
powietrza.

bielizniarka zamknięta: w dziurce od klucza – klucz.
nie zbliżysz się, nie przekreścisz – nie, bo nie! bo wiadomo:
nie wolno niczego dotknąć, powąchać
flaszki po rumie, skórkowych pantofli z noskiem.

gdy zapalano lampę, w mżeniach sinego światła pęczniało
nienasycenie. śwędzenie rąk, by pomacać
tabakę i wodę z Lourdes. i ta dzika ciekawość, piekąca
jak świeży bąbel po oparzeniu.

teraz stygnie
woń farby na ścianach odmalowanych. w buraczkowym
dizajnie nie ma miejsc do murszenia. zresztą to inny pokój.
tamten był albo nie był – nie da się tego sprawdzić,
choć możemy już wejść...